

Sto rokov pred *Hrou o tróny* sa po Západnej zemi
túlali dvaja nezvyčajní hrdinovia

GEORGE R. R.
MARTIN

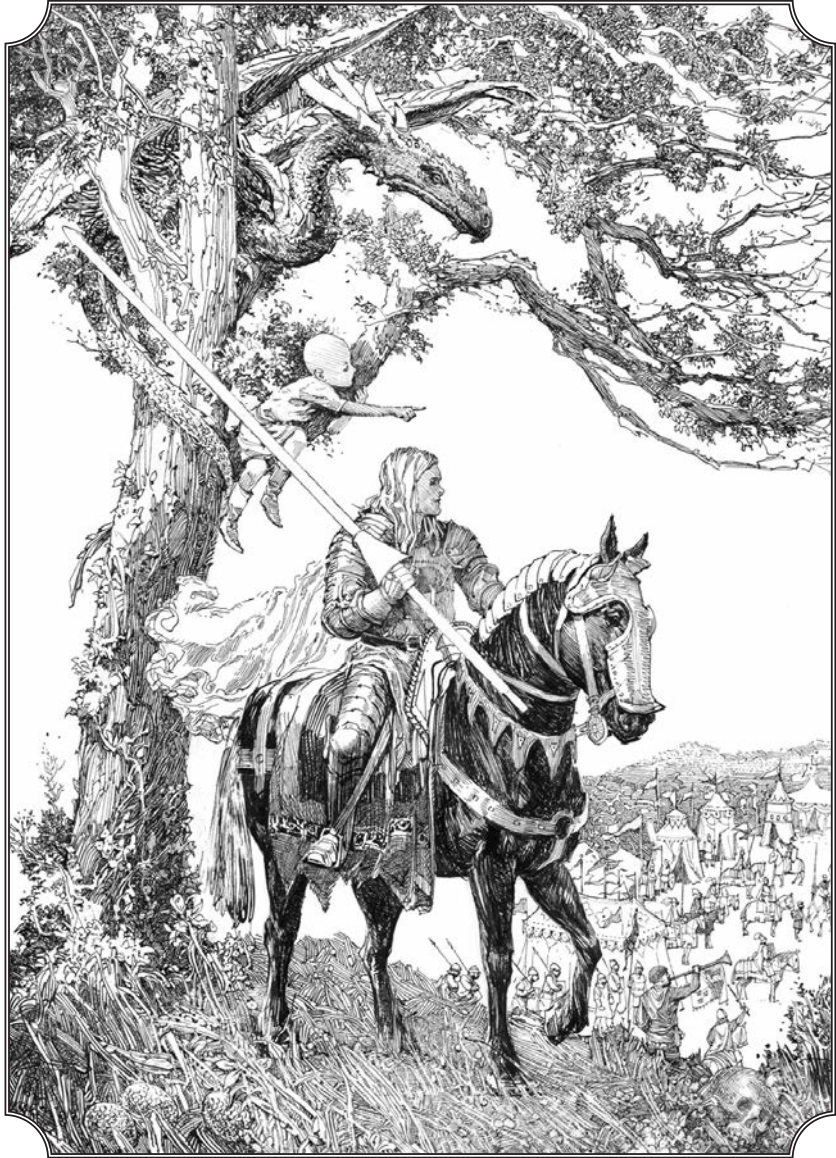
RYTIER
SIEDMICH
KRÁĽOVSTIEV

ILUSTROVAL GARY GIANNI

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

RYTIER SIEDMICH KRÁĽOVSTIEV

RYTIER SIEDMICH KRÁLOVSTIEV

George R. R. Martin

* * *

Ilustroval Gary Gianni

TATRAN

Z anglického originálu George R. R. Martin: A Knight of the Seven Kingdoms,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York 2015,
preložila Jana Pernišová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2017 ako 5108. publikácia a 141. zväzok
edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková, Barbora Kráľová

Technický redaktor Jaroslav Zdražil

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Published by agreement with the author and the author's agents,
The Lotts Agency, Ltd.

All rights reserved.

Copyright © 2015 by George R. R. Martin
Illustrations copyright © 2015 by Gary Gianni
Translation © Jana Pernišová 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2017

ISBN 978-80-222-0849-9

*Venujem Rayi Goldenovej
za veselé úsmevy a krásne obrázky.*

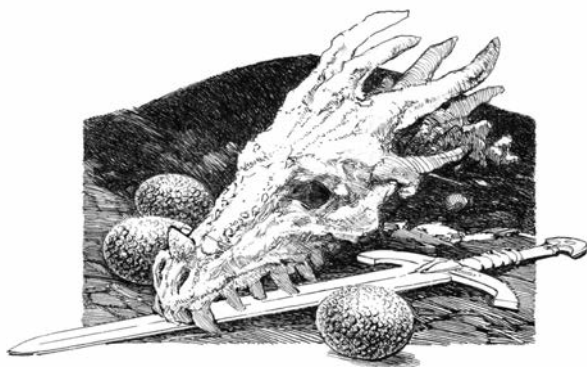
GRRM

** * **

Pre ušľachtilý cieľ a sera Dunka v každom z nás

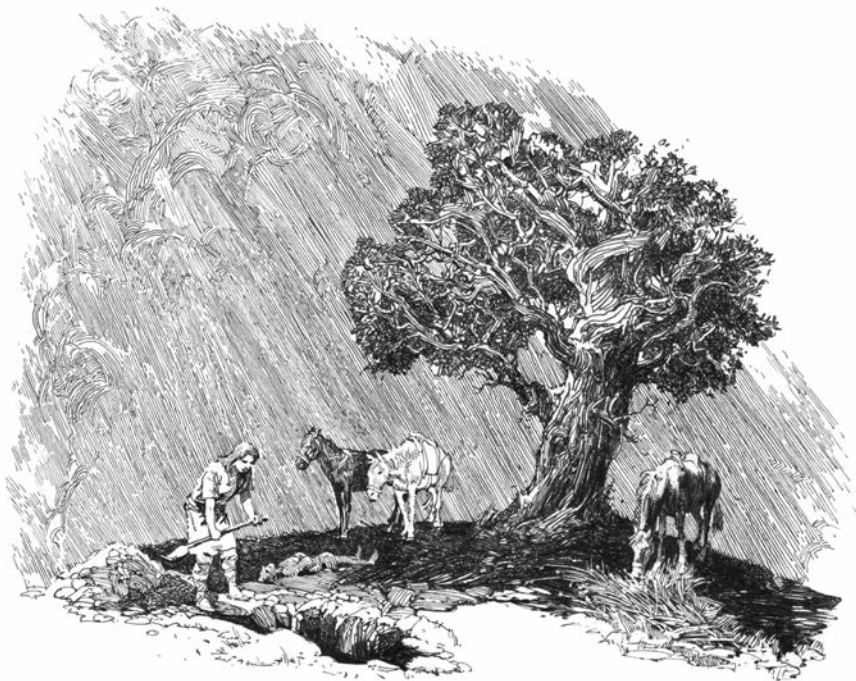
GG (ilustrátor)

RYTIER SIEDMICH KRÁĽOVSTIEV

POTULNÝ RYTIER

*Tento príbeh sa odohral približne sto rokov pred udalosťami
opísanými v Hre o tróny*

Zem po jarných dažďoch zmäkla a Dunk poľahky vykopal hrob. Vybral si západný svah nízkeho kopca, starec totiž rád sledoval západ slnka. „Ďalší deň sa končí,“ povzdychol si zakaždým, „a ktovie, čo prinesie zajtrajšok, všakže, Dunk?“

Nuž, priniesol dážď, čo ich zmáčal do poslednej nitky, potom búrlivý vlhký vietor a napokon mráz. Na štvrtý deň sa už starec neudržel v sedle. A teraz bol mŕtvy. Ešte pred pár dňami si za jazdy pospevoval starú pieseň o Čajkove a panne spanilej, ibaže Čajkov nahradil Jaseňovým brodom. *Do Jaseňova za pannou spanilou, hej-hou, hej-hou*, pomyslel si smutno Dunk a kopal ďalej.

Keď bola jama dosť hlboká, odniesol ta telo. Starec bol nízky a chudý, bez krúžkovej košeľe, prilby a opaska na meč sa mu zdal ľahký ako pierko. Dunk bol na svoj vek nezvyčajne vysoký, zo šestnásť-se-

demnástročný (nik to nevedel presne) strapatý mohutný farbavec, čo meral bezmála sedem stôp a len prednedávnom nabral trochu svalov. Starec často vychvaloval jeho silu. Chválou veru nikdy nešetril. Nič iné totiž nemal.

Dunk uložil telo do jamy a chvíľu nad ním postál. Schyľovalo sa na dážd, vedel, že by mal zasypať hrob, skôr ako sa rozprší, ale priečilo sa mu zahádzať starcovu unavenú vráskavú tvár hlinou. *Zaslúži si septona, čo by sa zaňho pomodlil, no má iba mňa.* Starec ho naučil všetko, čo vedel o mečoch, štítoch a kopijach, výrečnosť však nepatrila k jeho silným stránkam.

„Nechal by som vám meč, no iba čo by zhrdzavel,“ vyhlásil napokon previnilo. „Bohovia vám asi dajú druhý. Kiežby ste tu ešte boli, ser.“ Odmlčal sa, lebo nevedel, čo dodať. Nepoznal žiadne modlitby, aspoň nie celé, lebo starec modleniu veľmi neublížil. „Boli ste pravý rytier a nikdy ste ma nebili bez dôvodu,“ vysúkal horko-ťažko zo seba, „okrem toho dňa v Panninom jazierku. Nevzal som vdove koláč, vravel som vám, že to má na rováši chlapec z hostinca. Ale to je jedno. Nech vás bohovia sprevádzajú, ser.“ Skopol do jamy trochu hliny a potom ju dôkladne zasypal bez toho, aby čo i len pozrel na telo. *Dost si požil, pomyslel si. Ťahalo mu na šesťdesiat, to sa veru nevidí často.* Aspoň sa dočkal ďalšej jari.

Keď nakrmil kone, slnko sa skláňalo k obzoru. Boli tri: mitrha s preliačeným chrbtom, starcova jazdecká kobyľa a Blesk, bojový kôň, na ktorom jazdil iba na turnajoch a v bitkách. Obrovský hnedák už nebol taký rýchly a silný ako kedysi, no stále mal živé oči i ohnivú povahu a bol cennejší než všetko ostatné, čo mu starec zanechal. *Keby som predal Bleska aj starého Gaštana so sedlami a uzdami, mohol by som...* Zamračil sa. Poznal len život potulného rytiera, nič viac – jazdiť od pevnosti k pevnosti, slúžiť jednému lordovi za druhým, biť sa za pánov, jesť v ich sieňach, kým sa neskončí vojna, a potom sa vydať ďalej. Občas sa pristavili na turnaji, ale tie sa konali čoraz zriedkavejšie. Vedel, že mnohí potulní rytieri v zime zbíjajú, no starec k nim nepatril.

Môžem nájsť ďalšieho potulného rytiera, čo potrebuje panoša, ktorý by mu opatroval zvieratá a čistil zbroj, pomyslel si. Môžem zájsť do mesta, trebárs do Lanniského alebo Kráľovho prístavu, a vstúpiť do mestskej hliadky. Alebo...

Poukladal starcove veci pod strom. V plátennom mešci mal tri strieborné jelene, devätnásť medenákov a naštiepený granát. Jeho najväčšie pozemské statky predstavovali kone a zbrane, ako to už býva u potulných rytierov. Dunk zdedil krúžkovú košeľu, ktorú najmenej tisíc ráz čistil od hrdze, železný klobúk so širokým chráničom nosa a preliačeninou na ľavom spánku, opasok z popraskanej hnedej kože, jednoručný meč s pošvou z kože a dreva, dýku, žiletku a brúsny kameň, sáry a nákrčník, osemstopovú bojovú kopiju z dohľadka obrúseného jaseňového dreva s ostrým železným hrotom a dubový štít s otlčeným kovovým rámom a znakom sera Arlana z Mincostromu, okrídleným strieborným kalichom v hnedom poli.

Dunk pozrel na štít, chytil opasok a znovu sa zahľadel na štít. Opasok ani košeľu určite neoblečie, oboje vyrobili na starcove kostnaté boky. Priviazal pošvu na kus konopného lana, ovinul si ho okolo pása a vytasil meč.

Čepeľ bola rovná a ťažká, ukutá z kvalitnej hradnej ocele, drevo potiahnuté mäkkou kožou a hruška z lešteného čierneho kameňa. Meč bol na pohľad prostý, ale dobre sadol do ruky a Dunk vedel, aký je nebezpečný, keďže ho pred spaním pravidelne ostril brúsnym kameňom a masným voskovým plátnom. *Padne mi do ruky rovnako dobre ako jemu, pomyslel si, a na Jaseňovej lúke sa chystá turnaj.*

Na Drahej sa jazdilo lepšie než na starom Gaštanovi, ale unavený, ubolený Dunk sa aj tak potešil, keď zazrel pri potoku vysoký hostinec z dreva a hlíny. Teplé žlté svetlo, čo sa rinulo z okien, vyzeralo tak lákavo, že neodolal. *Mám tri strieborniaky, pomyslel si. Za to dostanem dobré jedlo a piva, čo hrdlo ráči.*

Len čo zosadol z koňa, z potoka vyliezol nahý chlapec a utieral sa drsným hnedým plášťom. „Si stajník?“ spýtal sa Dunk. Fagan mohol mať nanajvýš osem-deväť rokov, bol bledý, vychudnutý a zabrzýgčaný po členky od blata. No najzvláštnejšie na ňom boli vlasy. Žiadne nemal. „Vyutieraj mi koňa a nasyp všetkým trom trochu ovsu. Zvládneš to?“

Chlapec mu venoval bezočivý pohľad. „Len či sa mi chce.“

Dunk sa zamračil. „Kuš, oplan. Máš tu česť s rytierom, aby si vedel.“

„Nevyzeráte na rytiera.“

„Vari všetci rytieri vyzerajú rovnako?“

„Nie, ale inak než vy. Namiesto opaska máte lano.“

„No a? Hlavne, že udrží meč. Postaraj sa o kone. Ak to zvládneš, dám ti medenák, ak nie, dostaneš poza uši.“ Nečakal na odpoveď, obrátil sa a vošiel dnu.

Myslel si, že hostinec bude podvečer plný, no mýlil sa. Na stole ležal neznámy lordík v drahom damaskovom plášti a pochrapkával s hlavou v mláčke vína. Inak hostinec zíval prázdnotou. Dunk sa neisto obzeral, až kým z kuchyne nevyšla drobná zavalitá žena s tvárou bielou ani cmar a nezahlásila: „Sadni si, kam chceš. Budeš jesť, či piť?“

„Oboje.“ Vybral si stôl pri okne, čo najďalej od opilca.

„Máme chutnú pečenú jahňacinu s bylinkovou kôrkou alebo kačice, čo ulovil môj syn. Čo si dáš?“

V hostinci nejedol už celú večnosť. „Oboje.“

Zasmiala sa. „Si chlap ako hora, veľa sa do teba zmestí.“ Načapovala mu krčah piva. „Chceš aj izbu?“

„Nie.“ Dunk by sa rád natiahol na mäkký slamník pod strechou, ale nechcel len tak naverímboha rozhadzovať peniaze. Vyspí sa na zemi. „Po večeri odchádzam do Jaseňového brodu. Je to ešte ďaleko?“

„Deň jazdy. Pri vyhorenom mlyne treba zabočiť na sever. Postaral sa ti chlapec o kone, alebo sa zase kdesi tára?“

„Netára, je vonku,“ odvetil Dunk. „Nemáte tu veľa zákazníkov.“

„Polovica mesta sa vybrala na turnaj. Deti chceli ísť tiež, no nepustila som ich. Keď zomriem, zdedia hostinec, ale syn sa stále vláči s vojakmi a dcéra sa v jednom kuse chichoce a vzdychá, len čo zbadá rytiera. Ozaj netuším prečo. Chlap ako chlap, všetci sú rovnakí, a rytiersky turnaj veru cenou vajec nepohne.“ Zvedavo sa zahľadela na Dunka. Meč a štít naznačovali jedno, lanový opasok a tunika zo zrebného plátna druhé. „Aj ty ideš na turnaj?“

Logol si piva. Malo orieškovú farbu a výraznú chuť, presne podľa jeho gusta. „Veru hej,“ odvetil. „Plánujem ho vyhrať.“

„Skutočne?“ prehodila zdvorilo.

Lordík zdvihol hlavu z kaluže vína. Mal sinavú pokožku, strapatú pieskovú šticu a plavé strnisko. Pretrel si ústa, zažmurkal na Dunka a vyhlásil: „Snívalo sa mi o tebe.“ Ukázal naňho roztraseným prstom.

„Nepribližuj sa ku mne, počuješ? Ani to neskušaj.“

Dunk si ho neisto obzeral. „Čože?“

Hostinská sa k nemu

naklonila. „Nevšímaj si ho, ser. Furt len chľastá a tára o snoch. Prinesiem jedlo.“ Vzápätí odbehla.

„Jedlo?“ zopakoval chlipne lordík. Roztrasene vstal a zaprel sa do stola, aby nepadol. „Budem vracat“, oznámil. Predok tuniky mu zdobili zaschnuté škvrnny od červeného vína. „Chcel som si zatrtkať, ale všetky kurvy zdúchli na Jaseňovú lúku. Bohovia, za pohár vína by som vraždil.“ Neisto sa odtackal a Dunk začul, ako si pospevuje na schodoch.

Chudák, poľutoval ho. Kto vie, s kým si ma pomýlil? dumaľ s krčahom piva v ruke.

Lepšiu jahňacinu jakživ nejedol a kačica s čerešňami a citrónmi sa mu priam rozplývala na jazyku, vôbec nebola masťná ako zvyčajne. Hostinská mu

priniesla aj hrášok na masle a teplý ovsený chlieb rovno z pece. *Takto si žijú rytieri*, usúdil Dunk a vycical kosť do posledného kúska mäsa. *Dobré jedlo, piva, čo hrdlo ráči, a nikto ma neobtlka po hlave.* Pri večeri vypil druhý krčah piva, potom tretí, a napokon aj štvrtý, lebo mu to nemal kto zakázať. Zaplatil hostinskej strieborniak a dostal naspäť za hrst medenákov.

Z hostinca vyšiel až za tmy. Brucho mal plné a mešec ľahší, no spokojne zamieril k stajni. Vnútri zaerdžal kôň. „Pokoje, priateľko,“ chlácholil ho chlapčenský hlas. Dunk zamračene pridol do kroku.

Keď vošiel dnu, zbadal chlapca na Bleskovi v starcovom brnení. Krúžková košeľa bola väčšia ako on a prilbu si posotil dozadu, aby mu nepadala do očí. Vyzeral nanajvýš odhodlane a smiešne. Dunk zastal vo dverách a zasmial sa.

Chlapec zdvihol zrak, očervenel ako repa a zoskočil z koňa. „Pane, nechcel som...“

„Zlodej!“ Dunk sa zatváril prísne. „Už aj si to vyzleč, a buď rád, že ťa Blesk nekopol do tej hlúpej kotrby. Je to bojový kôň, nie detský poník.“

Drobec si zložil prilbu a šmaril ju do sena. „Zvládol by som ho rovnako dobre ako vy,“ vyhlásil trúfalo.

